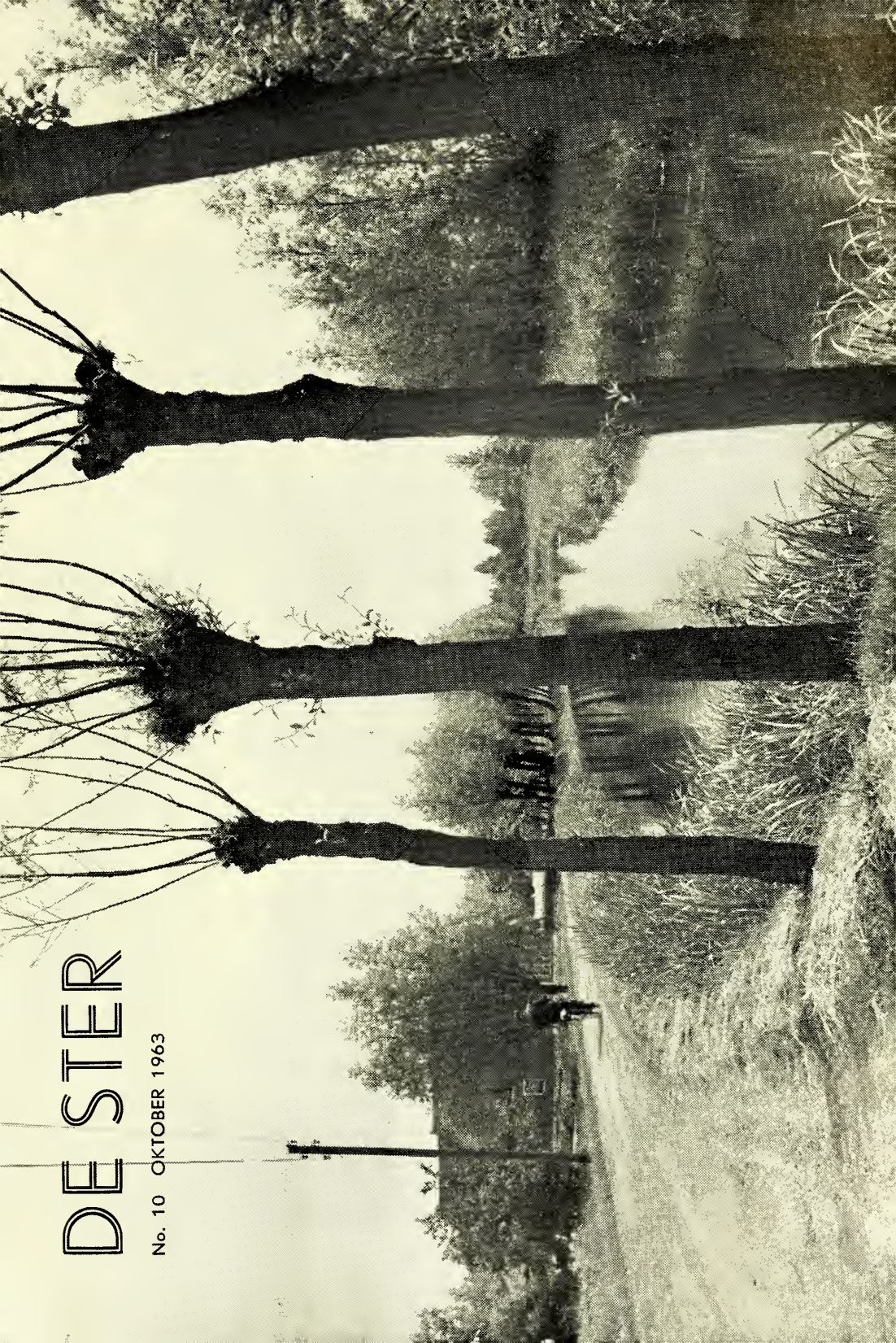

DE STER

No. 10 OKTOBER 1963

De Ster

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OP DE OMSLAG:
DE VLIST

63ste JAARGANG

Nr 10

INHOUD:	Blz.
In memoriam Henry D. Moyle	295
Tijden van vrede, orde en overvloed zo lang het volk God diende	297
Van allerlei	300
Abraham's offer	302
Over sleutels	304
Kerkbouwendelingen getuigen	305
Het jeugdwerk	308
In Londen is een kliniek voor rokers	311
Oversteken	313
Over vasten - een bron van kracht	314
Aan de nagedachtenis van F. I. Kooyman	316
De Zwitserse Tempel	317
Over Priesterschap	318
Gebeurtenissen in de Zending	319
Leer anderen - en ook Uzelf	324

Redacteur: DON VAN SLOOTEN, President der Nederlandse Zending

Assistent: A. D. JONGKEES

Melvill van Carnbeelaan 54 Driebergen

Correspondent voor de Hollandse Ring: W. Panman, Vaalrivierstraat 133, Den Haag

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.*

ABONNEMENTSPRIJS: f 2,50 PER HALF JAAR, f 5,— PER JAAR

GIRONUMMER 240615 - T.N.V. NEDERLANDSE ZENDING

AMERSFOORTSESTRAATWEG 214 - HUIZEN N.H.

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

IN MEMORIAM HENRY D. MOYLE

In de morgen van woensdag de 18e september overleed aan een hartaanval, in zijn slaap, Henry D. Moyle, eerste raadgever in het Eerste Presidenschap der Kerk. In Florida, ver van zijn woonplaats, werd hij door de dood overvallen.

De zaterdag daarop volgend werd in de Salt Lake Tabernakel een plechtige rouwdienst gehouden, nadat het stoffelijk omhulsel donderdag naar Salt Lake City was overgebracht. Zijn vrouw, die hem op zijn reis had vergezeld, was woensdagavond reeds teruggekeerd. Gedurende de dienst, die onder leiding stond van President David O. McKay, werd het woord gevoerd door President Hugh B. Brown, tweede raadgever van President McKay, en de Elders Harold B. Lee en Gordon B. Hinckley, beiden van de Raad van Twaalf Apostelen. Aan de apostelen Spencer W. Kimball en Marion G. Romney werd gevraagd de plechtigheid te openen en te sluiten met gebed. Het Tabernakelkoor zong de liederen die door de familie waren uitgekozen.

Tijdens een van de vergaderingen die President Moyle volgens zijn druk bezet programma moest houden, voelde hij zich wat duizelig worden, doch hij vervolgde zijn toespraak.

President Moyle werd de 10e april 1947 een van de Algemene Autoriteiten; toen namelijk werd hij tot apostel geordend. In deze positie diende hij 12 jaar en daarna werd hij de 15e juni 1959 door President David O. McKay als zijn tweede raadgever gekozen; in oktober 1961 werd hij eerste raadgever. Voordat President Moyle voor kerkelijk leiderschap werd gekozen, had hij in de zakenwereld, in onderwijsaangelegenheden en op wetgevend gebied naam gemaakt. Bij de oprichting van het Algemeen Kerkelijk Welvaartscomité in 1936 werd hij tot lid van dat comité benoemd en zo werd de inspectie van landerijen en projecten bij voortduring een van zijn voornaamste taken tot aan zijn overlijden toe. Meer dan 20 jaren diende hij als voorzitter van het comité. Zijn bezoeken aan ringen en zendingen voerden hem naar alle delen van de wereld. Hij was een dynamisch spreker en had de gave om boodschappen van geestelijke aard met stoffelijke zaken te combineren.

President Henry Dinwoodey Moyle werd 22 april 1889 te Salt Lake City geboren als zoon van James H. en Alice E. Dinwoodey Moyle. Als jongen doorliep hij de lagere en middelbare school, bezocht de oude LDS-universiteit in Salt Lake City voordat hij naar de universiteit van Utah ging, waar hij in 1909 zijn diploma als mijningenieur behaalde. Na een driejarige zending in Duitsland vatte hij zijn wetenschappelijke studies en de colleges in de rechtsgeleerdheid aan de universiteit in Chicago weer op, alwaar hij zijn kandidaats in de rechten behaalde. Daarna ging hij nog een jaar lang naar de Harvard universiteit.

Zijn carrière als rechtsgeleerde werd door de eerste wereldoorlog onder-

broken. Hij werd kapitein van het 21ste regiment infanterie. Na de oorlog was hij twee jaar rijksadvocaat voor Utah en later rijksadvocaat voor het land.

Voordat President Moyle als een van de Algemene Autoriteiten werd benoemd, diende hij 10 jaar als president van de Cottonwoodring en vervulde hij nog andere kerkelijke ambten.

Op zijn zendingsreizen gedurende de laatste drie jaren ijverde hij zeer voor het kerkelijk bouwprogramma en het recruteren van werkzendingen om bij het bouwen van kerken voor het in de gehele wereld snel toenemend ledental te helpen.

Hij leefde lang genoeg om de vervulling van een verzoek te zien, namelijk dat wijken, ringen en zendingen van de Kerk 12.000 zendingen in het veld zouden zenden om het evangelie te verkondigen. Toen hij die oproep deed beschikte de Kerk over 5000 zendingen.

Niet alleen kerkelijke autoriteiten doch ook prominenten uit de regering, het onderwijs en uit de zakenwereld hadden woorden van lof voor de bijzondere prestaties van Henry D. Moyle in zijn druk bezet leven.

President David O. McKay en President Hugh B. Brown noemden hem „een ware vriend, een wijze raadsman en een inspirerende, krachtige leider”. De gehele Kerk lijdt een gevoelig verlies door het heengaan van deze dynamische mens met zijn brede blik en zijn moed, doch nergens, behalve in de kring van zijn familie, zal zijn verscheiden zulk een leegte achterlaten als in de raadsvergaderingen van de Kerk, waar hij zo geliefd en gerespecteerd was”.

Van buiten-kerkelijke kringen mogen hier worden genoemd de Weleerwaarde Heer Joseph Lennox Federal, Katholiek Bisschop van Salt Lake City, die hulde bracht aan zijn toewijding aan de vooruitgang van kerk en gemeenschap, en Leland B. Flint, president van „Zions First National Bank”. Deze was een van de velen uit de zakenwereld die de overledene prezen, zeggende dat „het verlies van zijn leiderschap door het gehele land zal worden gevoeld”.

In een telefoongesprek uit Genève, Zwitserland, met Gus. P. Backman, secretaris van de Kamer van Koophandel voor Salt Lake City, zeide deze: „Het verlies van deze grote leider zal op menig terrein moeilijk zijn te vervangen, dat waar zijn hart het meest naar uitging inbegrepen, zijn activiteit op godsdienstig gebied”.

VOORUITGANG

God's werk is op aarde voortgegaan. Vervolging, noch bespottung of kwezelarij zijn in staat geweest de vooruitgang tegen te houden.

Elder Alma Sonne, Assistent van de Raad der Twaalven.

Tijden van vrede, orde en overvloed zo lang het volk God diende

(Vervolg en slot van blz. 282)

In elk dorp of in elke wijk, als het dorp groot was, waren mannen aangesteld die voor de landerijen moesten zorgen van diegenen die als arm bekend stonden. Deze „dorpsambtenaren” hielden toezicht op het ploegen, zaaien en oogsten. Op zulke tijden klommen zij de avond tevoren op torens voor het doel gebouwd en na op een trompet of schelp te hebben geblazen om de aandacht te trekken, riepen zij met luide stem dat op die dag die en die landerijen van de armen bewerkt moesten worden, tevens de mensen waarschuwend wiens plicht het was daarheen te gaan. Indien de armen geen zaad hadden werd dit door het rijk verschaft. De landerijen van de soldaten die in de oorlog waren, werden ook op die manier verzorgd, evenals die van de weduwen en wezen, want vrouwen wier mannen in de oorlog waren, werden tijdens hun afwezigheid als weduwen beschouwd.

Nadat de grond van de armen en arbeidsongeschikten was verzorgd, bewerkten de mensen hun eigen land en hielpen zij elkander onderling en de laatste die hulp kreeg was de *curaca*. Was er van bevoorrechting of geknoei sprake bij dit werk? Ten tijde van Keizer Huayana Capac werd een opzichter van de provincie Chachapoyas opgehangen, omdat hij het land van een *curaca*, die een bloedverwant van hem was, eerder had laten bewerken dan dat van een arme weduwe.

Een geïnspireerde maatschappelijke orde

„De Inca-Keizers bevalen dat de landen van hun onderdanen voorrang moesten hebben boven hun eigen landen, want zij zeiden dat uit de welvaart van hun onderdanen hun getrouw dienstbetoon voortspoot, want indien zij arm en behoeftig waren, zouden zij in vrede en oorlog niet in staat zijn tot goed dienstbetoon.

De laatste landen, die bewerkt moesten worden, waren die welke tot de Zon behoorden en als die werden ontgonnen, was dit een gelegenheid om feest te vieren.

Alle liederen die ter ere van de Zon en van de keizer werden gezongen werden gecomponeerd met verwijzing naar de betekenis van het woord *Haylli*, wat in de taal der Peruanen „triomf” betekende. Zo werd dan van hen gezegd dat zij over de aarde triomfeerden door die te ploegen, zodat zij vrucht zou voortbrengen. Het refrein van elk couplet was het woord *Haylli*, dat zo vaak werd herhaald als nodig was. Het schijnt hetzelfde te betekenen als Halleluja.

Een van de merkwaardigste wetten was die van de belasting. Het voorname kenmerk was dat de belastingen niet in geld werden betaald, maar met arbeid en voortbrengselen, hetzij gemaakt, hetzij geteeld. De

Inca keizers oordeelden het onrechtvaardig om belasting te heffen in een vorm of op een gebruiksartikel dat de mensen in een bepaalde plaats niet zelf konden vervaardigen.

De voornaamste bijdrage was het zaaïen en het oogsten van de aanplant van de landen van de Zon en van de keizer, en die op te slaan in de graanschuren, die met grote zorg waren gebouwd. De oogst van de Zon en van de keizer werd apart opgeslagen. In het gehele keizerrijk waren drie soorten pakhuizen waar de oogsten en andere bijdragen werden geborgen. In elk dorp, klein of groot, waren twee opslagplaatsen. In de ene lag de voorraad voor het volk, als reserve in tijden van hongersnood, en in de andere de opbrengst voor de Zon en de keizer.

Deze koninklijke en godsdienstige voorraden werden echter niet verspild of gemonopoliseerd, maar werden ook voor tijden van nood in bewaring gehouden. Tevens leverden zij het benodigde zaaigoed.

Met betrekking tot het stelsel van belasting betalen in natura paste men een opmerkelijke stelregel toe. Het volk moest kleren, schoenen en wapens voor de soldaten maken en het benodigde voor de armen die wegens hoge leeftijd of lichaamsgebreken niet zelf konden werken. Met het verdelen en ordenen van deze tweede belastingheffing werden dezelfde regels in acht genomen als in alle soortgelijke zaken.

De kleren in alle delen van de Sierra werden van wol vervaardigd, die door de talrijke kudden werd geleverd. In de laagvlakten aan de zee kust, waar het klimaat warm is en geen wol wordt gedragen, maakten zij katoenen klederen; het katoen werd geleverd door de katoenaanplantingen van de Zon en de keizer. Schoenen werden vervaardigd in de provincies waar de aloë overvloedig groeide, want zij werden gemaakt van de bladeren van een boom *Maguey* genaamd. De wapens werden ook door die provincies geleverd waar het materiaal om ze te maken het meest voorkwam. In sommige werden bogen en pijlen gemaakt, in andere lansen en werpspiesen, in weer andere knotsen en bijlen, slingers en schilden. Kortom: iedere provincie verschaftte de voortbrengselen van eigen bodem, zonder in een vreemd land om te zien naar datgene wat zij zelf niet produceerden, want niet één provincie mocht iets bijdragen dat er niet in thuis hoorde. Aldus betaalden zij hun belasting zonder dat zij hun woningen behoeften te verlaten”. (*The Secret of the Pacific*, Reginald Enock, pp. 201-204).

Het Boek van Mormon zegt:

21. Indien nu God, Die u heeft geschapen, van Wie uw leven en al wat gij hebt en zijt afhangt, u geeft, wat gepast is en wat gij ook in geloof vraagt, gelovende, dat gij zult ontvangen, moet gij dan ook niet elkander mededelen van de goederen die gij hebt?

25. En nu, wat deze dingen aangaat, waarover ik tot u heb gesproken, dat is betreffende het van dag tot dag behouden van een vergeving van uw zonden, opdat gij schuldeloos voor God moogt wandelen, zou ik

willen, dat gij van uw goederen aan de armen zoudt mededelen, een ieder mens naar hetgeen hij heeft, zoals de hongerigen te voeden, de naakten de kleden, de zieken te bezoeken en hun hulp en steun te verlenen, zowel naar hun geestelijke als stoffelijke behoeften.

27. En ziet toe, dat al deze dingen in orde en wijsheid geschieden, want het is niet nodig dat een mens harder loopt dan zijn kracht hem toelaat. Wederom, het is nuttig dat hij naarstig zij, opdat hij daardoor de prijs moge behalen; daarom moeten alle dingen in orde geschieden. (Mosiah 4)

27. Verder gebod Alma, dat het volk der Kerk mededeelzaam zou zijn met hun middelen, een ieder naar hetgeen hij had; indien hij overvloediger had diende hij overvloediger mede te delen, en van hem die weinig had, diende maar weinig te worden gevraagd, en aan hem die niets had, diende te worden gegeven.

28. En uit hun eigen vrije wil en goede verlangens jegens God dienden zij aldus van hun goederen mede te delen aan die priesters, die het nodig hadden, ja en aan iedere behoeftige, naakte ziel. (Mosiah 18)

26. Als de priesters hun handwerk verlieten om het woord van God te verkondigen aan het volk, verliet het volk eveneens hun arbeid om het woord Gods te horen. En wanneer de priesters hun het woord Gods hadden medegedeld, togen allen wederom ijverig aan de arbeid; en de priester achtte zich niet boven zijn hoorders, want de prediker was niet beter dan de hoorders; evenmin was de leraar beter dan de leerling; en aldus waren zij allen gelijk, en zij arbeidden allen, iedereen volgens zijn krachten.

27. En iedereen deelde mede van zijn goederen aan de armen, de behoeftigen, de zieken en de noodlijdende naar hetgeen hij had; en zij droegen geen kostbare kleding; nochtans waren zij net en liefelijk.

28. Op deze wijze regelden zij de zaken der Kerk, en begonnen zij wederom voortdurend vrede te genieten in het land, niettegenstaande al hun vervolgingen.

29. En daar de Kerk zo bestendig was, begonnen zij zeer rijk te worden en hadden een overvloed van alles, wat zij maar nodig hadden, een overvloed van kleinvee en runderen, van alle soorten mestvee, en tevens van graan en goud en zilver en kostbaarheden en zijde, fijn getweerd linnen en van alle soorten goed, eigengeweven laken.

30. Aldus zonden zij in hun voorspoedige toestand niemand weg, die naakt of hongerig, dorstig of ziek was, of die verzorging nodig had; en zij zetten hun hart niet op rijkdommen; daarom waren zij vrijgevig jegens allen, jegens oud en jong, jegens gevangenen en vrijen, jegens man en vrouw, hetzij buiten de kerk of in de kerk, en waren geen aannemers des persoons jegens hen die hulp behoefden.

31. En zodoende werden zij voorspoedig en veel rijker dan zij, die niet tot de kerk behoorden. (Alma 1).

VAN ALLERLEI

Wanneer dit nummer van de Ster verschijnt, is de Utrechtse Districts-conferentie juist achter de rug of zal weldra beginnen. De datum van verschijnen hangt van factoren af die ik niet allemaal in de hand heb. Denkende aan de komende Conferentie (het is de 5e oktober dat ik dit schrijf) breng ik mijzelf in gedachten terug naar de priesterschapsvergadering van de vorige conferentie. Daar sprak onze zendingspresident, President van Slooten, behartigingswaardige woorden met betrekking tot het gebed dat in de onderscheidene vergaderingen van de Kerk wordt uitgesproken. Daar het een priesterschapsvergadering was, had hij uiteraard alleen mannelijke leden onder zijn gehoor, maar wat hij zeide is voor de zusters van minstens even groot belang.

Nu heb ik opgemerkt dat wat President van Slooten over de woordkeus bij het bidden zeide, na drie maanden nog lang niet tot allen is doorgedrongen en daarom lijkt het mij goed dit onderwerp een plaatsje te geven in de Ster, evenwel niet met de illusie dat daardoor zijn opmerkingen in de harten van alle betrokkenen ingang zullen vinden.

Nemen wij als voorbeeld het slotgebed in de Zondagsschool en de Avondmaalsvergadering. Het is, zoals u weet, de regel van de Kerk, dat in de laatst genoemde vergadering een priesterschapsdrager voorgaat in gebed; in alle andere vergaderingen kieze men dan bij voorkeur een zuster.

Nu hoort men vaak, zowel van de man als van de vrouw het volgende begin: „Aan het einde van deze vergadering komen wij tot U . . . om U te danken, enz.

Dan rijst bij mij onwillekeurig de vraag: „Wanneer begint u daarmee”? U zult het gek vinden, maar als ik dat hoor moet ik altijd aan een loodgieter denken. Die belt aan en als er open gedaan is, kan hij (terecht) zeggen: „Ik kom om het lek in uw waterleiding na te zien”. Correct, want voordat hij aan het karwei kan beginnen moet er nog het een en ander gebeuren. Maar zou hij hetzelfde zeggen wanneer hij reeds de hand aan het werk heeft gelegd, dan klinkt dat een beetje dwaas, nietwaar? Welnu, zo is het even dwaas om, staande op het podium achter de kathedraal, de handen gevouwen, de ogen gesloten, te zeggen: „Wij komen tot U om”. . . . Laten wij behalve de vele lessen die de Kerk en het leven ons leren, ook deze les er bij nemen: geef u rekenschap van wat u zegt - zeker van de woorden tot God gericht.

Nog iets over het gebed. In het openingsgebed wordt dikwijls dit gezegd: „Wij komen tot U om een vergadering te houden in Uw naam”. In de naam van God de Vader dus, want tot Hem wordt het gebed gericht. Hier worden twee fouten achter elkaar gemaakt. De eerste hebben wij zo juist besproken en de tweede is deze, dat wij niet tot de Vader

komen in Zijn naam, maar in die van Zijn Zoon Jezus Christus. Zie Leer & Verbonden 42 : 1, waar wij lezen: „Luistert, o gij ouderlingen Mijner Kerk, die zijt bijeenvergaderd in Mijn naam, ja, in de naam van Jezus Christus.”

En ook de Paarl van Grote Waarde, Mozes, 5 : 8, waar het volgende staat: „Daarom moet gij alles, wat gij doet, in naam van de Zoon doen” (Zie ook Mozes 1 : 17)

Wat voor Adam gold, geldt ook voor de leden van Christus' Kerk in deze tijd.

Toen ik enige dagen geleden aan het ziekbed van mijn vrouw zat, zeide zij: „Er wordt van alles aan mij gedaan om me weer beter te maken; kosten noch moeiten worden gespaard om het stoffelijk lichaam van de ondergang te redden. En dat stemt tot dankbaarheid; dat is goed, dat men zich inspant om verbetering te krijgen en mensen die ziek zijn en vooral die erg ziek zijn, aanvaarden met dankbaarheid al hetgeen aan hen wordt gedaan. Maar hoeveel mensen zouden er zijn die even gewillig en even dankbaar een verbetering van hun geest willen aanvaarden? Horen wij niet dikwijls zeggen: „Je moet me maar nemen zoals ik ben; ik ben nu eenmaal zo en ik heb mezelf niet gemaakt”. En dan laten ze het daarbij.

Nu is het lichaam maar tijdelijk, zoals het nu is, maar de geest is eeuwig.

Toch besteden we maar al te vaak veel minder aandacht aan de genezing van de geest dan aan die van het lichaam, hoewel wij bij de overgang van deze wereld naar de volgende het stoffelijk lichaam achterlaten, maar onze geest, de drager van onze intelligentie, gaat in de eeuwigheid met ons mee. „Ik denk”, zo vervolgde mijn vrouw, „dat het komt omdat de ziekten van het lichaam onmiddellijk worden gevoeld en het grote verlangen opwekken om ervan verlost te worden, maar de gebreken van de geest is men zich soms niet eens bewust en als wij er opmerkzaam worden gemaakt, worden we soms nog boos ook. En toch zijn die gebreken veel erger dan ziekten van het lichaam, want zoals een boom valt, zo zal hij zijn”.

Zo sprak mijn vrouw in het ziekenhuis.

A.D.J.

GEDACHTEN VAN ANDEREN

Het doel van het leven is als God te zijn, en de ziel die God volgt, zal als Hij zijn.
Socrates

Indien wij niet meer aandacht aan onze planten hadden gegeven dan wij onze kinderen hebben geschonken, zouden wij nu in een wildernis van onkruid leven.
Luther Burbank

ABRAHAM'S OFFER

Vaak beproeft de Heer Zijn dienstknechten om te zien of hun geloof en toewijding jegens Hem genoeg zijn. Zo deed Hij met Abraham.

Groot was de vreugde van Abraham en Sara toen Izaak geboren werd. Het jongske groeide vlug op en werd de trots van zijn ouders. Zij waren rijk en bezaten veel goud, zilver en vee. Doch hun kostbaarste bezit was de kleine Izaak. Zij waakten over hem, adoreerden hem bijna.

Maar lag Izaak zo na aan zijn vader's hart dat Abraham zijn Heer zou vergeten door zijn gehele belangstelling op de kleine jongen te richten? Zou Abraham zo geheel en al in zijn zoon opgaan dat hij vergat de Heer te dienen die hem deze zoon had gegeven? De Heer besloot hem te beproeven.

Evenals Adam, Noach en anderen vóór hem hadden gedaan, bouwde Abraham altaren en bracht brandoffers aan God daar op. Op zekere dag ontstelde hij toen hij de Heer hoorde zeggen: „Neem nu uwen zoon, uwen eenige, dien gij liefhebt, Izaak, en ga henen naar het land Moria en offer hem aldaar tot een brandoffer, op een van de bergen die Ik u zeggen zal” (Gen. 22 : 2)

Wat was dat wat God gezegd had? Izaak offeren, en niet een lam? Wat zou hij blij zijn geweest indien hij niet slechts één lam maar vele lammeren had mogen offeren, ja zelfs alles wat hij had. Maar de Heer vroeg Izaak. Hoe kon Abraham ditmaal God gehoorzamen? Hij had de jongen zo innig lief. Hij wilde liever zelf sterven dan zijn enige zoon zulk een lot te zien ondergaan.

Toen herinnerde hij zich de beloften die de Heer hem had gedaan. Als hij Izaak opofferde, hoe konden dan die beloften ooit in vervulling gaan? Zou zijn nageslacht niet even talrijk zijn als de sterren aan de hemel?

Abraham twijfelde niet. Hij had met God gewandeld en gesproken. Hij had de hemelen aanschouwd en Zijn scheppingen gezien. Hij kende Zijn macht en wijsheid. Abraham kon aan God niet twijfelen. Wat de Heer ook gebod zou hij volbrengen, zelfs Izaak op het altaar offeren. Met een bezwaard hart stond Abraham de volgende morgen op en wekte zijn zoon en vroeg hem met hem mee te gaan op een reis van drie dagen. Maar hoe moest Abraham het aan Sara uitleggen? De gedachte haar pijn te moeten doen bezwaarde zijn hart nog meer. Vergezeld van twee jonge mannen ging Abraham op weg met Izaak naast zich. Zij verzamelden hout voor het offervuur en legden dat op het lastdier. Na drie dagen gereisd te hebben zagen zij de bergen waarop zij hun altaar moesten bouwen en het offer moesten brengen.

Met bedroefd gelaat wendde Abraham zich tot de twee jonge mannen en zeide: „Blijft gij hier met den ezel, en ik en de jongen zullen henen-

gaan tot daar; als wij aangebeden zullen hebben, dan zullen wij tot u wederkeren”.

Het hout voor het altaarvuur van de rug van de ezel nemend, legde Abraham dit op Izaak's schouders. Hij moest het hout dragen dat hem in de dood zou voeren. Abraham had een scherp mes in de ene hand om het offer te bereiden, en in de andere hand het vat met brandende spanen waarmee het vuur moest worden aangestoken. Toen gingen beiden, vader en zoon, heen. Onder het lopen zeide Izaak: „Mijn vader”. En Abraham zeide: „Zie hier ben ik, mijn zoon”.

De jongen zeide verder: „Zie, het vuur en het hout; maar waar is het lam tot het brandoffer? En Abraham antwoordde: „God zal Zichzelf een lam ten brandoffer voorzien, mijn zoon”.

Toen zij de plaats hadden bereikt die de Heer hun had aangewezen, bouwde Abraham een altaar. Geholpen door de kleine Izaak legde hij het hout, dat door Izaak was gedragen, daar op. De jongen bleef maar vragen. Waar was dan toch het offerlam?

De vader gaf hierop het antwoord door zijn in verwarring verkerende zoon met touwen te binden en hem op het altaar te leggen. Met bonzend hart greep Abraham het meegebrachte mes en maakte aanstalten het angstige kind te doden.

De Heer had genoeg gezien. Abraham had de proef doorstaan; verder mocht hij niet gaan. Een engel riep hem. Op hetzelfde ogenblik dat Abraham zijn hand ophief om het kind te doden, zeide de hemelse boodschapper: „Abraham, Abraham, sla uw hand niet aan den jongen, en doe hem niets; want nu weet ik, dat gij godvrezend zijt en uwen zoon, uwen eenige, Mij niet hebt onthouden”.

Welk een vreugde vervulde Abraham's ziel! Hij had de geweldige proef doorstaan en God had hem zijn zoon ongedeerd teruggeven. De engel sprak wederom en hernieuwde de belofte van een groot nakomelingschap voor Abraham, en hij voegde er aan toe: „En in uw zaad zullen gezegend worden alle volken der aarde, naardien gij aan mijne stem gehoorzaam geweest zijt.”

Opziende zag Abraham een ram in het struikgewas. Zijn verheugde zoon ontbonden hebbende, nam hij de ram en offerde die op het altaar. De Heer zegende Abraham overvloedig wegens zijn toewijding. Hij werd bekend als de Vader der Gelovigen.

Alle stammen Israels werden zijn nakomelingen, en Jezus Christus, Gods Zoon, behoorde eveneens tot zijn nageslacht.

INTERMEZZO

Het is nooit de bedoeling geweest dat ons leven hier op aarde gemakkelijk zou zijn, daar dit leven slechts een intermezzo tussen twee eeuwigheden is.

Elder Thorpe B. Isaacson, Assistent van de Raad der Twaalven.

Over sleutels

door de Profeet Joseph Smith

O gij Twaalven, en alle Heiligen, laat deze belangrijke sleutel u van nut zijn: Laat u nimmer, in al uw beproevingen, moeilijkheden, verleidingen, ziekten, gevangenschap en dood, verleiden tot ontrouw aan de hemel, tot ontrouw aan Jezus Christus, tot ontrouw aan uw broederen, tot ontrouw aan de openbaringen van God, hetzij die uit de Bijbel, het Boek van Mormon of Leer & Verbonden, of enige andere die ooit de mens in deze of toekomstige wereld zal worden gegeven.

Ja, in al uw worstelingen en bezwaren moet ge er voor zorgen nooit zo iets te doen, opdat op uw klederen geen onschuldig bloed wordt gevonden en gij niet ter helle wordt verwezen. Alle andere zonden zijn niet te vergelijken met de zonde tegen de Heilige Geest en het verraden van de broederen.

Ik zal u een der sleutelen van de mysteriën van het Koninkrijk geven. Het is een eeuwig beginsel, dat in alle eeuwigheid met God heeft bestaan: Hij die opstaat om anderen te veroordelen, op de Kerk vit, zeggende dat allen verkeerd zijn en hijzelf rechtvaardig is, weet dan met zekerheid dat die man op de juiste weg is naar de afval en indien hij zich niet bekeert zal hij afvallen, zo waar God leeft.

Dit beginsel is even correct als dat hetwelk door Jezus naar voren werd gebracht toen Hij zeide dat hij die een teken verlangt een overspelige is, en dat beginsel is eeuwig, onwrikbaar en hecht als de pilaren des hemels; want wanneer gij ooit iemand ziet die om een teken vraagt, kunt gij er zeker van zijn dat hij een overspelig mens is.

O gij Twaalven, geeft acht op deze sleutel en weest om Christus' wil en ter wille van uw ziel verstandig. Ge zijt niet uitgezonden om onderwezen te worden, maar om te onderwijzen. Laat uw woorden vriendelijk zijn. Weest waakzaam. Weest bezadigd. Deze tijd is er een van waarschuwing en niet van vele woorden. Handel eerlijk jegens God en mens. Laat u niet in met heidense drogredenen en maak geen strijkages voor mensen die gij niet vertrouwt.

Weest eerlijk, open en oprecht in geheel uw omgang met de mensen. Het priesterschap is een eeuwig beginsel en bestond met God in eeuwigheid en zal eeuwig zijn, zonder begin van dagen of einde van jaren. De sleutelen werden steeds uit de hemel gezonden, wanneer het Evangelie werd gebracht.

EEN VEILIG GELEIDE

De beginselen van het herstelde evangelie, zoals die aan de Profeet Joseph Smith werden geopenbaard, zijn de zekerste en veiligste geleide voor de sterfelijke mens.

President David O. McKay.

KERKBOWZENDELINGEN GETUIGEN

De week van 23 op 27 september j. l. is een gedenkwaardige geweest voor alle Heiligen, die de groei van onze Kerk na aan het hart ligt. Het was in deze dagen dat alle Kerkbouwzendingen uit het gehele z.g. Scandinavische Bouwgebied van de Kerk bijeen zijn geweest om te horen en te getuigen omtrent de Goddelijke achtergrond van datgene wat zij nu kennen als het Kerkbouw-Zendingsprogramma van de Kerk in Europa.

Europa is voor wat het Kerkbouwprogramma betreft verdeeld in drie rayons of bouwgebieden, n.l. Het Engelse bouwgebied, het Duitse bouwgebied en het Scandinavische bouwgebied. Dit laatste omvat de landen Noorwegen, Zweden, Finland, Denemarken, Nederland, België, Frankrijk en het Frans sprekende deel van Zwitserland. Uit al deze landen waren bijeen kerkbouwzendingen en hun bouwoverzieners, zendingspresidenten en de president van de enige ring in dit gebied (de Hollandse) alsmede de leden van het Kerkbouw-Comité, bestaande uit de Overziener van het gehele programma in Europa, broeder J. Neil Bradley en zijn staf en de overzieners in de drie bouwgebieden in Europa, broeder Albert V. Stirling van het Engelse gebied, broeder Frank C. Berg van het Duitse bouwgebied en broeder Stan Bird van het Scandinavische bouwgebied die de gehele conferentie leidde.

Dit gezelschap van 162 prsonen, waarvan rond 120 Kerkbouwzendingen, kwam bijeen in het Zweedse plaatsje Ystad, gelegen aan de zuidkust van Zweden, ongeveer 60 km van Malmö. Het doel van deze conferentie was om alle aanwezigen een dieper inzicht te geven in het wezen, doel en de achtergrond van het Kerkbouw-Zendings programma van de Kerk in Europa en wanneer wij ons de vraag willen stellen: Heeft de conferentie aan dit doel beantwoord, dan kan deze vraag met een hartgrondig „Ja” beantwoord worden.

Maandagmiddag 23 september arriveerde het gehele gezelschap in Ystad en betrok daar een prachtig gelegen hotel, even buiten de eigenlijke stad aan het strand en omgeven door bossen. De prachtige natuur daar werkte in niet geringe mate mede om een ieder in de geest van dankbaarheid en bewondering te brengen.

Even ontstond er nog wat ongerustheid over het uitblijven van de groep uit Engeland, doch die arriveerde later in de avond eveneens veilig en

bleek opgehouden te zijn door mist in Engeland. De tocht naar Zweden werd gemaakt met een chartervliegtuig van Schiphol naar Malmö en van daar per bus naar Ystad. Op Schiphol hadden zich voor deze vlucht verzameld de vertegenwoordigers uit Frankrijk, België en Nederland.

De eerste avond werd gevuld met kennismaking en recreatie in de vorm van een „Talent-show”. Het bleek dat er onder de zendelingen van alle groepen heel wat artiesten schuilen! Dinsdag 24 en woensdag 25 september waren de eigenlijke conferentiedagen, die beide des avonds werden afgesloten met een getuigenisvergadering.

Deze dagen werden onvergetelijk. Toespraken met betrekking tot de geestelijke achtergrond van dit Kerkbouwprogramma, praktische instructies en lessen op zowel bouwtechnisch als psychologisch gebied en in het bijzonder: de getuigenissen van de jongens die over geheel Europa verspreid werken voor dit ene en zelfde doel:

Het bouwen van gebedshuizen ter verheerlijking van onze Hemelse Vader.

Het was ontroerend het enthousiasme en het eenvoudige geloof in hun roeping te zien en te horen van deze jongens, die vaak met tranen in de ogen, in hun eigen taal of in het Engels getuigden omtrent de Goddelijkheid van dit werk.

Het was een bijzondere ervaring om kennis te maken met alle bouw-overzieners, de mannen dus die op een bouwproject de leiding hebben en het presteren om met een groepje jongens, die aanvankelijk nog geen troffel van een hamer kunnen onderscheiden wanneer zij hun zending beginnen, in ruim anderhalf jaar een Kerk te bouwen op een wijze die de bewondering oogst van alle bouwtechnici van de plaatselijke overheden die de voortgang van deze bouw controleren.

De conferentie gaf ons de gelegenheid ook enige cijfers omtrent dit programma in Europa te vernemen. Zo hoorden wij onder meer dat: Er thans in geheel Europa 88 projecten in het kader van dit zendingsbouwprogramma in aanbouw of voltooid zijn, waarvan 18 in het Scandinavische bouwgebied, het ligt in de lijn der verwachting dat deze getallen in het komende jaar ongeveer verdubbeld worden;

er in Nederland naast het project Amsterdam Oost in totaal 11 projecten op stapel staan, welke binnen enige jaren uitgevoerd kunnen worden; het eerstvolgende project dat in Nederland op het punt staat uitgevoerd te worden Utrecht is;

er in dit bouwprogramma reeds wonderbaarlijke staaltjes van bouwsnelheid geleverd zijn. In het plaatsje Merthyr Tydfil (Wales - Engeland) werd een kapel, nadat fundering en vloer waren gelegd, in 32 weken afgebouwd, dit tot de ongelovige verbazing van de gehele plaatselijke overheid. Toen deze Kerk door President McKay persoonlijk werd ingewijd (in verband met het feit dat de voorouders van zijn echt-

genote uit dit plaatsje komen) was deze gemeentelijke overheid, de burgemeester inclus, bij de plechtigheid aanwezig.

Uit Nederlandse Zending en Hollandse Ring zijn thans in totaal 11 Kerkbouwzendingen in dit programma werkzaam en hier komen er zeer binnenkort nog twee bij. Het zijn:

Martin Gunster uit Amsterdam Oost - werkt in Bordeaux (Frankrijk)

Theo Schouwenburg uit Arnheim - werkt in Brussel (Belgie)

Peter Mourik uit Rotterdam Zuid - werkt in Brussel (Belgie)

Ronny Muntinga uit Den Haag - werkt in Amsterdam Oost

Ton Ouwerkerk uit Den Haag - werkt in Amsterdam Oost

Rudy Koorevaar uit Rotterdam Noord - werkt in Amsterdam Oost

Willem Banis uit Rotterdam Noord - werkt in Amsterdam Oost

Peter Stom uit Amsterdam Oost - werkt in Amsterdam Oost

Ben Borsboom uit Amsterdam West - werkt in Amsterdam Oost

Ronny Peterson uit Hilversum - werkt in Amsterdam Oost

Wim Dettingmeyer uit Rotterdam Noord - werk in Malmö (Zweden)

Leo Mettrop uit Rotterdam Noord - werkt in Malmö (Zweden)

Tevens zijn thans geroepen en gaan binnenkort op zending: Henk van Grondelle uit Rotterdam Noord en Geert Geertsma uit Schiedam.

Tenslotte werken op het kantoor van het Scandinavische Bouwgebied te Laren (NH) als zendelingen: Sandra Peterson en Anneke de Keizer, beiden uit Hilversum.

(Sandra en Ronny Peterson zijn dochter en zoon van broeder Arthur D. Peterson die samen met zijn gezin nu deel uitmaakt van de Hilversumse gemeente doch in feite voor een Kerkbouwzending uit Amerika naar Nederland is geroepen. Broeder Peterson werkt op het kantoor in Laren en treedt tevens op als president van de Hilversumse gemeente). Deze zo belangwekkende en inspirerende conferentie werd besloten met een uitstapje naar Kopenhagen (Denemarken) en omgeving, waarbij een bezoek werd gebracht aan het slot Frederiksborg, thans een Deens Nationaal Museum nabij het stadje Hillerop. De terugkeer naar Ystad, via de pont van Kopenhagen naar Malmö viel voor velen niet mee omdat het weer, na aanvankelijk de groep gunstig gezind te zijn geweest, zeer ruw geworden was; het spookte behoorlijk op de Sont!

Vrijdag 27 september kwam er (helaas) al weer een eind aan dit geestelijk festijn. Reeds om 5 uur in de ochtend vetrokken de groepen uit Zweden en Finland naar het hoge noorden. De overigen stonden om half elf op het vliegveld van Malmö te wachten op het vliegtuig naar Schiphol, doch dat liet tot half twee op zich wachten; toen het er echter eenmaal was verliet de terugtocht daarna heel vlot en vrijdagavond was elke groep weer op zijn standplaats terug.

Een bijzonder woord van dank aan het adres van de leiders van deze inspirerende conferentie is hier zeer zeker op zijn plaats:

Broeder S. Bird, de Overziener van het Scandinavische bouwgebied, en

zijn staf en speciaal ook broeder Karl Lagerberg, de assistent overziener voor de Scandinavische landen, die belast was met de regelingen op het gebied van de hotelaccommodatie, transport e.d. . . . Alles was tot in de puntjes geregeld, hetgeen in niet geringe mate bijdroeg tot een prachtige geest van blijheid; de bediening in het hotel droeg het stempel van een hartverwarmende verzorging, op alle gebied. Niet-vis-liefhebbers kregen tevens hier ruimschoots gelegenheid om de visgerechten in hun vele variëteiten te leren waarderen.

Het belangrijkste van deze conferentie was echter wel: Het getuigenis van al die jonge mannen en hun leiders te horen dat dit Kerkbouw-Zendingsprogramma het werk van onze Hemelse Vader is. Allen die aanwezig waren hebben dit getuigenis meegekregen en dragen het thans uit aan de leden van de Kerk in Europa:

„Met het bouwen van de Kerken bouwen wij mensen, bouwen wij de Kerkgebouwen opdat het Evangelie verspreid en geleefd kan worden en bouwen wij de leiders die eenmaal geroepen zullen worden om de leiding in ringen, wijken en gemeenten over te nemen”.

Moge het zo zijn dat alle Heiligen, die dit lezen, hun Kerkbouwzendingen daadwerkelijk steunen met woord, daad en gebed, opdat zij KUNNEN bouwen en kunnen DOORBOUWEN ter vervulling van het woord des Heren dat in deze Laatste Dagen dit Evangelie gepredikt wordt aan alle naties en volken. Dit prediken geschiedt door het brengen van het Woord en het verschaffen van de gebedshuizen waar het Evangelie, voor elkeen die het aanvaard heeft, tot leven gebracht kan worden.

HET JEUGDWERK

Enige maanden geleden stond een kleine groep kinderen van een blindenschool in het zoeklicht nabij het orgel van de tabernakel in Salt Lake City. De handen uitgestrekt naar een auditorium dat zij niet zagen, zongen zij: „Teach me to walk in the light of His love, Teach me to pray to my Father above, Teach me to know alle the things that are right, Teach me, teach me, to walk in the light”. (Leer mij te gaan in het licht van Zijn liefde, Leer mij te bidden tot mijn Vader omhoog, Leer mij te kennen al wat is recht, Leer mij te wand’len in het licht”).

Hun ernstige gezichtjes met de blinde ogen ontroerden de vele aanwezigen, en met tranen in hun eigen, ziende ogen, beloofden vrouwen uit de gehele wereld daar bijeen, plechtig de kinderen te leren.

Hoe zijn lichamelijke conditie ook moge zijn, het is het erfrecht van ieder kind het licht te zien en de waarheid van het Evangelie te kennen. Het doel van het Jeugdwerk is de kinderen te leren bidden en oprecht

voor de Here te wandelen, en ieder kind tussen de drie en twaalf jaar behoort dit onderwijs te ontvangen. In vele gevallen is het Jeugdwerk de enige gelegenheid dat het kind met godsdienstonderwijs in aanraking komt. Van welk een enorm belang zijn dus die kostbare uren!

Gewoonlijk zijn de kinderen van het Jeugdwerk, dat aan huis wordt gehouden, in één klas verenigd. Waar het aantal kinderen in de verschillende leeftijdsgroepen dit toelaat of wenselijk maakt, worden zij in vier afdelingen verdeeld. De jongste groep, de Skylets (onvertaalbaar)* wordt gevormd door kinderen van drie tot en met vijf jaar. Die kinderen wordt het bidden geleerd. Zij leren geloof te hebben in onze Hemelse Vader en zijn zegeningen te waarderen. Zij leren dat zij een Vader in de hemel hebben die hen liefheeft en altijd met hen zal zijn en hun gebeden verhoort.

Annie was een meisje van vier jaar dat graag naar het Jeugdwerk wilde en na veel vragen besloot de moeder tenslotte haar met een oudere zuster mee te laten gaan. De moeder dacht: „Zij is nog te jong om iets aan het Jeugdwerk te heben, maar zij wil het graag, dus laat ik haar maar gaan”. Toen er drie weken voorbij waren en Annie nog steeds graag naar het Jeugdwerk ging, vroeg Annie's moeder: „Annie, wat leer je nu op het Jeugdwerk? Kun je mij daar wat van vertellen?”

Annie zat op een stoeltje aan Moeder's voeten en in de simpele taal van een klein kind vertelde zij haar moeder de gelijkenis van het verloren schaap. „Dat is de geschiedenis die wij de vorige week leerden, moeder”, zeide Annie. „Weet u wat het betekent?”

„Vertel mij maar eens wat het voor jou betekent”, was moeder's verstandige antwoord.

Met een ernstig gezicht zeide Annie: „het betekent dat kinderen soms verdwalen. Dan zijn ze net als het schaap in de gelijkenis. Maar mijn lerares zei dat onze Vader in de hemel mij liefheeft. Hij zal me niet verloren laten gaan als ik iedere dag tot Hem bid.

„Denk daar altijd aan, Annie. Je bent nu nog maar vier jaar en Vader in de hemel heeft je lief en als je groot bent geworden heeft Hij je nog steeds lief.”

Annie's moeder was de Jeugdwerkleidster die haar kind had geholpen het licht van het Evangelie te zien, innig dankbaar. Het jeugdwerk hielp Annie de weg naar onze hemelse Vader terug te vinden. Het Jeugdwerk helpt een kind begrip te krijgen voor een liefhebbende Vader in de hemel.

De belangrijkste beginselen van geloof, bekering, begrip van de doop, de noodzakelijkheid van het betalen van een eerlijke tiende, het vasten, het houden van het Woord van Wijsheid en het heiligen van de Sabat worden de kinderen in de volgende klas, de Pilotenklas, geleerd.

* Naar ik inmiddels heb vernomen, worden Zij in de Nederlandse Zending „Zonnestraaltjes” genoemd. Red.

Denk eens aan het getuigenis dat in het hart van een kind groeit wanneer het deze waarheden leert en begint na te leven. De Jeugdwerk-kinderen van heden zijn de toekomstige zendingsleiders, de ringpresidenten, de bisschoppen, de gemeentepresidenten, de ZHV-presidenten, de leiders in O.O.V. en Zondagsschool, wier ogen nu worden geopend voor het schone, volle leven dat alleen mogelijk is door de leringen van de Heiland te leren en na te leven.

Door het Jeugdwerk kunnen de kinderen zo goed worden onderwezen dat zij nimmer van de Kerk zullen afdwalen. Het jeugdwerk helpt hen de weg te vinden.

Eens zeide een moeder: „Ik heb drie kinderen. Twee van hen zijn actief in de Kerk en wonen regelmatig de vergaderingen bij. De oudste, ofschoon een goede jongen, heeft niet die liefde voor het Evangelie die de anderen hebben. Ik geloof stellig dat de oorzaak van het verschil tussen de kinderen bij het Jeugdwerk ligt. De oudste jongen leerde het Evangelie in het Jeugdwerk niet, want hij ging er niet heen, wat de twee anderen wel deden. Het Jeugdwerk namelijk begon in onze omgeving pas toen hij al twaalf jaar oud was.

Het Jeugdwerk had deze jongen kunnen helpen, want de oudste twee groepen in het Jeugdwerk, de Lihoma's en Wegbaners, helpen de kinderen het godsdienstonderwijs dat zij in het Jeugdwerk hebben ontvangen, zich in hun dagelijks leven ten nutte te maken. Hier leren de jongens en meisjes van negen tot twaalf die afzonderlijk vergaderen, de Artikelen des Geloofs en hun betekenis. Elke week leren zij niet alleen een Evangeliebeginsel, maar krijgen ook een concrete opdracht die hen moet helpen dit belangrijke beginsel gedurende de week na te leven. De meisjes wordt geleerd kleine zonnetjes in huis* te zijn en de jongens worden er op voorbereid het priesterschap van God te ontvangen.

Een van deze Lihomameisjes zeide eens: „Iemand moet ons leren hoe wij het Evangelie in ons eigen tehuis iedere dag moeten leven. Vaak zijn wij thuis het ergst voor hen die wij het meest liefhebben. Iemand moet ons leren dat opgewekt zijn thuis en de leden van ons gezin vreugde bereiden, hen dienende met een blij gezicht, het leven van het Evangelie is zoals Jezus dat van ons verlangt”. Indien meisjes van die leeftijd bij het Jeugdwerk baat vinden en het daar geleerde in praktijk brengen, zullen hun gezinnen hun gehele leven lang een hemel op aarde zijn.

In een toespraak tijdens een Jeugdwerkconferentie merkte een Wegbaner op: „Iemand moet ons helpen het Evangelie te leven zodat wij gereed zijn het priesterschap te ontvangen wanneer wij twaalf jaar oud

* Home makers (Lihoma's) Een begrip, waarvoor in 't Nederlands geen equivalent bestaat. Men heeft gedacht aan „thuisstichters”, een onmogelijk iets en een onmogelijk woord. Wellicht komt de omschrijving . . . „hun eigen kleine bijdrage te leveren voor een prettig tehuis”. Red. het meest de bedoeling nabij. Wie weet er één woord voor?

zijn. Als niemand ons helpt, zullen wij misschien nooit het priesterschap verkrijgen of misschien nooit het voorrecht waarden het te dragen. Misschien leven wij dan nooit zo dat wij de zegeningen kunnen ontvangen die het priesterschap ons in ons gehele leven kan brengen”.

Onze Vader in de hemel weet hoe belangrijk het is om in de geestelijke behoeften van de kinderen te voorzien. Hij heeft het Jeugdwerk met de ernstige taak belast elk kind het Evangelie te leren. Het Jeugdwerk in de zendingen moet de kinderen op een leven van werkelijk geluk hier voorbereiden, en behoort hen te helpen de weg terug te vinden, opdat zij wederom bij onze Vader in de hemel mogen wonen.

IN LONDEN IS EEN KLINIEK VOOR ROKERS

In Londen is een kliniek opgericht om de Engelsen van hun rookgewoonten af te helpen. Het loopt er storm.

De Daily Mail zegt ervan:

„Er kwamen zo veel mensen in de rij staan om geholpen te worden, dat de voorraad anti-cigarettenpillen uitgeput raakte. Nu heeft de dokter die aan het hoofd staat van de kliniek het publiek gevraagd: „Kom niet om hulp vragen. Wij kunnen er geen patienten meer bij hebben. Tijdens de tweede zitting van de kliniek kwamen 191 mensen opdagen, meer dan tweemaal de capaciteit van de ruimte in de kliniek, waar de zitting wordt gehouden.

De dokter van de kliniek zeide gisteren: „Wij moeten nu een schoollokaal afhuren om de aantallen te kunnen verzorgen die op de lijst staan, maar ik moet een beroep op het publiek doen om in dit stadium niet om hulp te vragen. Thans is de kliniek nog een experiment en wij willen eerst zien of de resultaten goed zijn, voordat wij gaan uitbreiden. Wij zijn blij te weten dat er zoveel mensen zijn die het roken er aan willen geven, maar zonder onze hulp kunnen zij dat niet. Een sterke wil is nog altijd de belangrijkste factor; de pillen zijn maar een hulpmiddel.”

Het advies en de pillen die in de kliniek worden gegeven zijn kosteloos, maar gezien de reactie zal het gezondheidscomité misschien moeten overwegen om het probleem op uitgebreider schaal aan te vatten door er meer geld voor uit te trekken.

Er zouden eventueel „Smokers Anonymous” groepen (te omschrijven als: „Naamloze vereniging voor hulp aan rokers) gevormd kunnen worden, waar zware rokers elkaar kunnen ontmoeten om hun problemen te bespreken en anderen te helpen van hun rookgewoonte bevrijd te

worden. De economische kant van dit beeld wordt geleidelijk aan belangrijker.

Ongeveer op dezelfde tijd dat de Daily Mail dit verhaal bracht, gaf de buitenlandse editie van de Readers Digest een ander artikel over cigarettten en roken. Er werd gewezen op het feit dat cigarettten de meeste erge bedrijfsbranden op de Britse eilanden veroorzaken: een daarvan bracht een verlies van meer dan drie millioen Engelse ponden (Ongeveer 30.000.000 gulden). Een groot aantal kleinhandelzaken hebben borden met „Verboden te roken” aangebracht om aldus te trachten de schade te ontgaan die door achteloze rokers wordt veroorzaakt. De Directeur Generaal van de Koninklijke Maatschappij tot Voorkoming van Onge-lukken vaardigde een openbare oproep uit waarin stond: „Ik zou in iedere winkel borden willen zien met het verzoek aan de klanten om niet te roken”.

En nu de medische zijde van het probleem.

Engeland is een van de leidende naties in de wereld geweest die het ge-vaar voor de lichamelijk gezondheid door het gebruik van tabak heeft onderkend. Er is officieel nota genomen van het gevaar voor kanker, hartkwalen en andere ziekten tengevolge van de rookgewoonte.

Dit alles is slechts een bevestiging van hetgeen de Heer aan Joseph Smith vele jaren geleden leerde. Overheidspersonen in Engeland hebben zeven regels tegen het roken gegeven, daarbij het publiek waarschuwend tegen de gevaren die het roken inhoudt.

De regels beginnen met: „Rook niet” en eindigen met: „Rook nooit”. Voorts zeggen ze: „Deze voorzorgen kunnen u een afgebrand huis besparen, een sterfgeval in uw gezin of u behoeden tegen een slachtofer zijn van een verschrikkelijk en folterend einde”.

Heiligen der Laatste Dagen behoren zulke waarschuwingen niet nodig te hebben. Is het woord van een dokter of van een brandweerman be-langrijker dan het woord van God? Indien wij de Heer waarlijk lief-hebben zoals wij belijden te doen, moeten wij dan niet meer gewillig zijn om Zijn raad op te volgen dan die van ongeinspireerde doch wel-menende mensen?

De artsen zeggen dat roken verkeerd is. Brandweerlieden zeggen dat het dodelijk is. Overheidspersonen waarschuwen hun kiezers tegen de ge-woonte, en de Heer heeft haar in een openbaring veroordeeld. Moeten wij nog meer vragen?

GEDACHTEN VAN ANDEREN

Slechts dwazen kennen twijfel noch onzekerheid. Michel de Montaigne
Niemand ontgaat God, aan wie alle dingen, ook de verborgenheden van
ons hart, openbaar zijn. Ambrosius.

OVERSTEKEN

*'k Moest de straatweg oversteken
In 't brandpunt van 't verkeer
Toen een knaap me aan kwam spreken:
„Brenge u mij even over Mijnheer?”
Vrij legde hij zijn kinderhandje,
In mijn grote mensenhand,
En zo stapten w'als twee vrienden
Veilig naar de overkant,
'k Dacht: is dat niet wat de Heiland
Eenmaal van de kinderen sprak?
Worden als dat kleine knaapje
Dat mij zo de hand toestak?
Als ik eens moet oversteken,
Vader, naar de overkant,
Dat ik dan maar als dat knaapje
Zo mag grijpen naar Uw Hand.*

J. de Heus

OVER VASTEN - EEN BRON VAN KRACHT

De dragers van het Aaronische Priesterschap behoren als de andere leden van de Kerk alle geboden des Heren te eren en te gehoorzamen. Een van de belangrijkste geboden is het gebod de vastenwet te onderhouden. De jongelieden van het Aaronische Priesterschap moet worden geleerd aan dit belangrijk onderdeel van de kerkelijke activiteiten deel te nemen. De ouders behoren eveneens hun gezinnen te leren het zelfde te doen.

Vasten is vanaf de tijd dat het aan Adam werd geopenbaard, een belangrijke bron van kracht voor de mensheid geweest. Eerst vele jaren later echter vinden we melding gemaakt van een groep mensen die dit beginsel van het evangelie hadden aanvaard en nageleefd. In de wet van Mozes was in een jaarlijkse vastendag voorzien. Die werd de Verzoendag genoemd. Er waren behalve deze dag vele andere gelegenheden waarbij de mensen voor bepaalde behoeften vastten.

Het grootste voorbeeld van vasten werd door Jezus Christus gegeven, de Verlosser der wereld.

Hij beseftte dat de zending die voor Hem was vastgelegd, er een was die Zijn uiterste concentratie vereiste. Hij wist dat Hij de hulp van Zijn Vader in de Hemel nodig had.

De Heiland bracht veertig dagen en nachten met vasten door en bad om de geestelijke kracht en leiding die Hij van Zijn Vader in de Hemel behoefde.

Een ieder van ons heeft ook geestelijke sterkte nodig. Die verkrijgt men door vasten en bidden. Het samengaan van vasten en bidden is in het leven van een Heilige der Laatste Dagen hoogst belangrijk. Het Boek van Mormon en de Leer en Verbonden leren ons over vasten.

President Joseph F. Smith geeft de leden van de Kerk een duidelijke verklaring van de vastenwet, zoals die in de Improvement Era is weergegeven:

„Voor de Heiligen der Laatste Dagen is de wet, zoals die door de Kerkautoriteiten wordt verstaan, dat 24 uur lang geen voedsel en drank worden gebruikt, van „avond tot avond“, en dat de Heiligen zich onthouden van alle lichamelijke bevredigingen.

„Daar de vastendag een Zondag is, volgt hieruit natuurlijk dat geen arbeid wordt verricht.

„Nu, ofschoon de wet van de Heiligen in de gehele wereld verlangt dat zij van „avond tot avond“ zich onthouden van voedsel en drank, kan men gemakkelijk uit de Schriften lezen en speciaal uit de woorden van Jezus dat het belangrijker is de ware geest van liefde voor God en de mens, reinheid van hart en eenvoud van bedoeling te krijgen dan de koude letter van de wet te volgen.

„Velen zijn zwak, anderen hebben een zwakke gezondheid en weer an-

deren moeten zuigelingen voeden. Van dezulken behoort men niet te eisen dat zij vasten en evenmin moeten ouders hun kleine kinderen zeggen dat zij moeten vasten. Het is beter hun het beginsel te leren en ze te laten waarnemen wanneer zij oud genoeg zijn om verstandelijk te kiezen, dan om hen te dwingen.

De Heer heeft één dag in de maand vastgesteld waarop alle leden van de Kerk dit vasten moeten waarnemen. Het vasten heeft een tweeledige bedoeling:

1. De leden er toe te brengen meer in harmonie te komen met de geest van gehoorzaamheid.
2. Te maken dat de leden van de Kerk het voedsel of zijn waarde in geld aan de Kerk afstaan om de armen en behoeftigen te helpen.

„Het is daarom de plicht van iedere Heilige der Laatste Dagen”, zeide President Joseph F. Smith. „om aan zijn Bisschop of Gemeentepresident op vastendag het voedsel te geven dat hij of zijn gezin die dag zou hebben genuttigd, opdat dit aan de armen voor hun welzijn en als een zegen kan worden geschonken; of in plaats van het voedsel een equivalent bedrag aan geld, of als de persoon rijk is, een royale geldelijke bijdrage, om aan de armen te geven”.

De jonge Aaronische Priesterschapsdragers behoren te trachten ieder gebod van de Heer na te leven. Zeker moet hun worden geleerd te bidden. Eenmaal per maand moet hun worden geleerd vasten en bidden te combineren.

In verband met het vasten is het van belang dat alle Heiligen de geregelde Vastenvergaderingen bijwonen waar getuigenissen worden gegeven en waar in een geest van vasten en gebed zij aan het Heilig Avondmaal kunnen deelnemen.

De dragers van het Aaronische Priesterschap behoren in deze vergadering aanwezig te zijn en Diakenen en Priesters moet worden opgedragen aan de bediening van het Avondmaal deel te nemen.

Wij hopen dat allen die de Aaronische Priesterschap onderwijzen, hetzij thuis door de ouders, hetzij door leraren, hen van de belangrijkheid van het onderhouden van deze gewichtige wet zullen weten te doordringen.

SCHEIDING

Indien er ooit een scheiding plaats vindt tussen een man en een vrouw, die voor tijd en eeuwigheid in de Tempel zijn gehuwd, dan is dit omdat een van hen of beiden de verbonden hebben verbroken, die zij aan het altaar des Heren hebben gesloten.

President Joseph Fielding Smith, van de Raad der Twaalven

Men moet lang naar zichzelf kijken alvorens er over te denken de mensen te veroordelen.

Molière.

Aan de nagedachtenis van Frank I. Kooyman

Op vrijdag 13 september 1963 overleed te Salt Lake City de vroegere President van de Nederlandse Zending Broeder Frank I. Kooyman. De oudere leden onder ons zullen zich hem ongetwijfeld herinneren. Hij stond aan het hoofd van de Nederlandse zending in de jaren 1929 tot 1933, gedurende welke tijd hij onder de Hollandse leden en ook onder vrienden van de Kerk zich zeer bemind heeft weten te maken. Velen kenden hem toen nog, want van 1902 tot 1904 volbracht Broeder Kooyman een zending in Nederland. Zijn uitgebreide kerkelijke staat van dienst vermeldt hem voorts als vertaler voor de Kerk: hij was lid van het comité voor de hervertaling van het Boek van Mormon, de Paarl van Grote Waarde, Leer & Verbonden en de vertaling van de tempelceremoniën.

Ook is hij president geweest van de Hollandse Organisatie in Salt Lake City, lid van het wijkbestuur van de 19de Wijk, vier malen lid van het presidentschap van een quorum van zeventigers en zes jaar van het presidentschap van zijn Hoge priestersquorum.

Broeder Kooyman werd de 12de november 1880 te Terschelling geboren. Hij bereikte dus de leeftijd van 82 jaar. Hij emigreerde in 1904 naar de Verenigde Staten, alwaar hij in de Tempel te Salt Lake City de 16de oktober 1907 huwde met Elizabeth J. van der Toom, die de 23ste april 1937 Overleed. Broeder Kooyman hertrouwde de 6e oktober 1941 in dezelfde Tempel met Franziska Elisabeth Ludwig.

Bij zijn heengaan was Broeder Kooyman lid in ruste van de staf van kerkelijke geschiedschrijvers. Zijn zwakke gezondheid noodzaakte hem reeds lange tijd alle literaire arbeid neer te leggen, tengevolge waarvan de lezers van de Ster en andere periodieken in de Nederlandse Zending reeds geruime tijd zijn altijd welkome bijdragen in gedicht of proza, moesten ontberen. Broeder Kooyman laat behalve zijn weduwe, drie zoons, vier dochters, een en twintig kleinkinderen, vijf achterkleinkinderen in Amerika en een broer en een zuster in Nederland achter.

Ongetwijfeld zullen zijn nabestaanden troost putten uit de kennis van het Evangelie, hetwelk ons zegt dat sterven een overgang is naar een nieuw leven en dat dit nieuwe leven voor Broeder Kooyman het binnentreden van het paradijs betekent.

De Nederlandse leden die broeder Kooyman goed gekend hebben, zullen zijn nagedachtenis in ere houden.

A. D. J.

Een wijs man zeide eens: Ofschoon het misschien waar is dat sommige vrouwen van mannen dwazen maken, heb ik ondervonden dat voor iedere vrouw die van een man een dwaas maakt, er honderd zijn die van een dwaas een man maken.

DE ZWITSERSE TEMPEL

„Endowments” over het derde kwartaal 1963, vergeleken met die over hetzelfde tijdvak van 1962.

ZENDINGEN:

	1963	1962
Oostenrijk	879	773
Beieren	863	374
Mid-Duitsland	832	573
Denemarken	1235	769
Finland	178	336
Frankrijk	329	38
O. Frankrijk	556	569
Nederland	421	459
N. Duitsland	569	750
Militairen	334	247
Z. Duitsland	279	176
Zweden	727	551
Zwitserland	1130	1427
W. Duitsland	917	330

RINGEN:

Berlijn	852	422
Hamburg	642	399
Holland	252	220
Zwitserland	800	843
Stuttgart	768	648
Andere	376	256
Totaal	<u>12939</u>	<u>10159</u>

Over Priesterschap

Het Priesterschap werd het eerst aan Adam gegeven. Hij verwierf het Eerste Presidentschap en hield de sleutelen daarvan van geslacht op geslacht. Hij verkreeg het tijdens de Schepping, voordat de wereld was geschapen. Hem werd heerschappij gegeven over ieder levend schepsel. Hij is Michael, de Aartsengel, over wie in de Schriften wordt gesproken. Vervolgens aan Noach, die Gabriël is; hij volgt in autoriteit op Adam in het priesterschap. Hij werd door God tot dit ambt geroepen; hij was de vader van alle levenden in zijn dagen en hem werd de heerschappij gegeven.

De Heiland, Mozes en Elias gaven de sleutelen aan Petrus, Jacobus en Johannes op de berg, toen zij voor Hem veranderd werden. Het priesterschap is eeuwigdurend, zonder begin van dagen noch einde van jaren, zonder vader, moeder, enz.

Hoe hebben wij in de laatste dagen het priesterschap ontvangen?

Het kwam van omhoog, in regelmatige opvolging. Petrus, Jacobus en Johannes hadden het ontvangen en zij gaven het aan anderen. Christus is de grote Hoge Priester.

Dan volgt Adam.

Joseph Smith

GEDACHTEN VAN ANDEREN

Hoe steenachtig het pad ook moge zijn, toch werken sommigen zich naar voren; hoe gemakkelijk begaanbaar, toch blijven sommigen achter.

Vriendelijkheid is de gouden keten die de maatschappij bijeen houdt.

Goethe

Iedere man is voor iemand een held en een orakel, en voor diegene heeft wat hij ook zegt, verhoogde waarde.

Emerson

Zoals men zijn geest kan bederven, kan men ook zijn gevoel bederven. Men vormt zijn geest en zijn gevoel door gesprekken. Goede gesprekken vormen geest en gevoel; slechte bederven beide.

Wij worden in de regel beter overtuigd door argumenten, die we zelf hebben ontdekt, dan door die, welke in anderen zijn opgekomen.

Blaise Pascal

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

GEDOOPT IN DE VERSCHILLENDE PLAATSEN

ALMELO

Gaal, Anna Auguste; 6 sept. 1963

BRUSSEL

Verbeiren, Gustaaf; 10 aug. 1963

Laus, Madelina Alice Carinne; 14 sept. 1963

EDE

Jansen van Rosendaal-Alderlieste, Janneke Maria; 6 sept. 1963

GENT

Everaet, Selma Martha Amelie; 15 aug. 1963

Servaes, Linda Françoise Bertha; 15 aug. 1963

de Wilde-Mestdagh, Maria Josephina; 15 aug. 1963

GRONINGEN

Nevels, Klaas; 20 sept. 1963

UTRECHT

Gout, Martin, Steven; 8 aug. 1963

ZEIST

Sonnega-Briegleb, Louisa Marie Ghislaine Ida; 9 aug. 1963

Lam-Seffinga, Johanna Maria; 9 aug. 1963

Lam, Felix; 9 aug. 1963

Lam, Sunny Theodora Christina Annie; 9 aug. 1963

Lam, Sylvia Felice Johanna; 9 aug. 1963

GEDOOPT IN DE HOLLANDSE RING

AMSTERDAM OOST

Knuijsting-van Eijk, Johanna Jacoba; 17 sept. 1963

AMSTERDAM WEST

van Drongelen-Durand, Ernstine Louise Adolphine; 3 sept. 1963

Brinkel, Antoinette Roeline Maria; 24 sept. 1963

DEN HAAG

Raben-Strohwald, Auguste Emilie; 19 sept. 1963

HILVERSUM

Pos, Teuntje; 9 aug. 1963

ROTTERDAM NOORD

Koster-Stolk, Agnes; 12 sept. 1963

van Vlissingen, Eddy Jan Willem; 12 sept. 1963

ROTTERDAM ZUID

Zantman-Soudijn, Phillipina Petra Maria; 10 sept. 1963

VLAARDINGEN

Gast, Maria; 11 aug. 1963

de Ligt-Post, Hendrika Jacoba; 5 sept. 1963

VERHOGING IN HET PRIESTERSCHAP

ENSCHEDÉ

Meijer, Johan; ouderling, 15 sept. 1963

UTRECHT

van Damme, Johan; leraar, 11 aug. 1963

Snikkers, Johan Bernardus Simon; diaken, 1 sept 1963

INGEZEGEND

ALKMAAR

van Soest, Joanna; 7 juli 1963

GEHUWD

ALKMAAR

Dekker, Petrus Jacobus en Heinis, Annette Jacoba; 3 juli 1963

AANGEKOMEN

Eileen Cottle, van Ogden Utah

Edward George Goebel, van Salt Lake City, Utah

Johannes Cornelis van Beelsum, van Huntsville, Utah

Joe Jackson Poteet, van El Paso, Texas

Edgar Wolferts, van Salt Lake City, Utah

Jaycee van der Meyden, van Las Vegas, Nevada

David, J. van Moorlehem, Long Beach, Californië

Howard B. Bedford, van Ogden, Utah

David Hess, van Salt Lake City, Utah

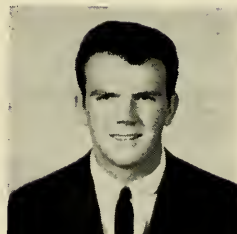
Richard Benjamin Mieremet, van Salt Lake City, Utah

E. Cottle

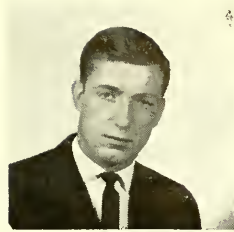
E. G. Goebel

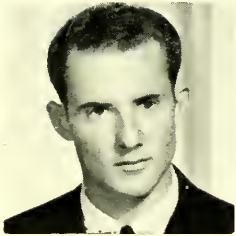
J. C. van Beelsum

J. J. Poteet

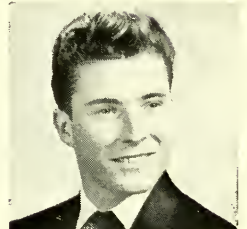
E. Wolferts

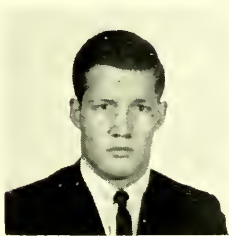
J. van der Meyden

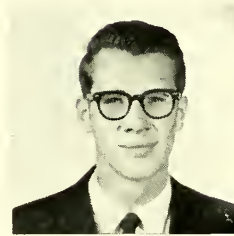
D. J. van Moorlehem

H. B. Bedford

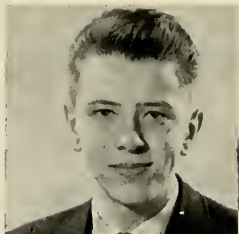
D. Hess

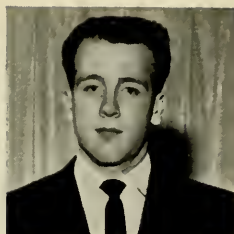
R. B. Mieremet

VERTROKKEN

- Lloyd Byron Carr; aangekomen 16 maart 1961, vertrokken 15 september 1963.
Werkzaam geweest: Den Haag, Arnhem, Hengelo, Zeist, Brussel, Hoofdkantoor, Belgische Zone.
- James Royal Brague; aangekomen 16 maart 1961, vertrokken 15 september 1963.
Werkzaam geweest: Gouda, Haarlem, Leeuwarden, Schiedam, IJmuiden, Utrecht, Zendingkwartet.
- George Edward Fullmer; aangekomen 28 maart 1961, vertrokken 27 september 1963
Werkzaam geweest: Den Haag, Amsterdam, Schiedam, Tilburg, Groningen, Leeuwarden, Rotterdam, Harlingen, Arnhem, Zwolle.
- Frances Joanne Goebel; aangekomen 27 september 1961 vertrokken 27 september 1963. Werkzaam geweest: Den Haag, Amsterdam, Rotterdam, Hoofdkantoor.

L. B. Carr

J. R. Brague

G. E. Fullmer

F. J. Goebel

OVERGEPLAATST

Marvin van Dam van Noord-Oost Zone naar Belgische Zone
Charles Davey van Amsterdam West naar Noord-Oost Zone
Robert Stephens van Assen naar Den Helder
Robert van der Wall van Den Helder naar Amsterdam West
Hans Nievaard van Hoofdkantoor naar Brussel
Wayne Schipaanboord van Den Haag Zuid naar Amsterdam West
Wilford P. de Hart van Brussel naar Enschede
Ross van Boerum van Amsterdam West naar Den Haag Zuid
Clark Jones van Gent naar Apeldoorn
Tom Monfrooy van Apeldoorn naar Den Haag Noord
Kenneth Ross van Eindhoven naar Gent
Samuel Roberts van Enschede naar Eindhoven
Barry Gibbons van Haarlem naar Hoofdkantoor
Terry South van Hoofdkantoor naar Haarlem
Blaine Liljenquist van Rotterdam Zuid naar Hoofdkantoor
Bill Westerman van Hoofdkantoor naar Leeuwarden
Carl van Leeuwen van Amsterdam Oost naar Rotterdam Zuid
Harry Mayo van Gent naar Hoofdkantoor
Dennis Christensen van Hengelo naar Utrecht
Robert Doxey van Antwerpen naar Ede
Gordon Osborne van Ede naar Antwerpen
Harold Peterson van IJmuiden naar Gent
Brent Thueson van Haarlem naar Hengelo
Erwin Oertli van Den Haag Noord naar Haarlem
David Sill van Leeuwarden naar IJmuiden
John Anderson van Utrecht naar Zeist
John Teuscher van Assen naar Amsterdam Oost
Ralph Allen van Zeist naar Brussel
Raymond Leydsman van Brussel naar Utrecht

Ed Goebel van Hoofdkantoor naar Den Haag Noord
Richard Mieremet van Hoofdkantoor naar Haarlem
John van Beekum van Hoofdkantoor naar Enschede
Joe Poteet van Hoofdkantoor naar Eindhoven
Howard Bedford van Hoofdkantoor naar Amsterdam West
Edgar Wolferts van Hoofdkantoor naar Maastricht
David van Moorlehem van Hoofdkantoor naar Delft
Jaycee van der Meyden van Hoofdkantoor naar Groningen
David Hess van Hoofdkantoor naar Rotterdam Noord
Gerrit Wolthuis van Nijmegen naar Antwerpen
Michael Tatton van Eindhoven naar Nijmegen
Daniel Chester van Antwerpen naar Amsterdam Oost
Steven Roberts van Amsterdam Oost naar Rotterdam Noord
Milton Blackburn van Rotterdam Noord naar Maastricht
Lee Jorgensen van Rotterdam Noord naar Maastricht
Craig de Hart van Zuid Zone naar Delft
Henry van der Laan van Den Helder naar Zuid-Zone
Elvin Worthington van Enschede naar Den Helder
Gerad van Hulst van Haarlem naar Rotterdam Noord
Charles Hathaway van Groningen naar Amsterdam West
Paul Gilbert van Amsterdam West naar Maastricht
Dennis Dalebout van Breda naar Den Haag Zuid
Fred van der Veur van Arnhem naar Heerlen
Keith Westbroek van Mechelen naar Zwolle
George Fullmer van Zwolle naar Hoofdkantoor
Bill Greenwood van Amsterdam West naar Mechelen
Steve van der Linden van Rotterdam Noord naar Arnhem
Curtis Billings van Den Haag Noord naar Ede
John Jones van Ede naar Breda
Gerrie Mooij van Den Haag Zuid naar Heerlen
Eileen Cottle van Zendingsschool naar Hoofdkantoor
Janice Johnson van Hoofdkantoor naar Enschede
Willy Beekhuizen van Enschede naar Hoofdkantoor
David van Langeveld van Dordrecht naar Schiedam
Steve Atwood van Schiedam naar Den Haag Zuid
Alma Palache van Den Haag Zuid naar Gouda
Daniel Lowe van Gouda naar Hoofdkantoor
Blaine Liljenquist van Hoofdkantoor naar Rotterdam Noord
Fred van der Ende van Rotterdam Noord naar Dordrecht

Wat wij leven noemen is een reis naar de dood, en wat wij dood noemen is een paspoort naar het leven. De ware wijsheid dankt de dood voor wat hij neemt en nog meer voor wat hij brengt. Laten wij daarom, als schildwachten, gereed wezen omdat wij niet zeker, en kalm omdat wij voorbereid zijn. Er is niets schrikwekkends aan de dood; alleen aan zijn gevolgen en die hebben wij zelf in de hand. Het kortste leven is lang genoeg indien het tot een beter voert, en het langste leven is kort als dit niet zo is. Om werkelijk een leraar te zijn moet men een levend voorbeeld zijn van hetgeen men zelf onderwijst.

Albert L. Zobell Jr.

Leer anderen - en ook Uzelf

door Richard L. Evans

De verantwoordelijkheid van het onderwijzen en kennis opdoen is altijd een onderwerp van ernstige overweging, omdat kinderen en wij allemaal gewoonlijk ons leven leiden volgens hetgeen wij leren. En samen met het onderwijzen van onderwerpen gaat altijd het zelfonderricht; met de feiten die behandeld worden is daar altijd het voorbeeld, de geestgesteldheid, de toespelingen, de persoonlijke indruk.

„Hetgeen wij zijn”, zegt Emerson, „zijn wij terwijl wij onderwijzen, niet opzettelijk, maar onopzettelijk.” Maar alleen omdat aan het leren gevaren zijn verbonden, moeten wij niet ophouden met leren. ”De gevaren van kennis”, zeide Richard Whately, „zijn niet te vergelijken met de gevaren van onwetendheid”. „Een volheid van kennis”, schreef Robert Millikan, „betekent noodzakelijkerwijs altijd enig begrip van de diepten onzer onwetendheid, en dat is altijd bevordelijk voor zowel nederigheid als eerbied”. In de leraar en in de leerling zijn nederigheid en eerbied grote eigenschappen. Verwaandheid, zelfvoldaanheid en oneerbiedigheid bij het leren zijn uit den boze. „Ik heb geen geduld”, zeide Paul Havens, met de intellectuele bommenwerper die er behagen in schept het geloof van zijn leerlingen te vernietigen”.

Als iedere bommenwerper vernietigt hij het goede met het kwade. Dat is niet de manier om iemand wakker te schudden. Die verzenegt, verminkt en vernietigt; en op de dag des oordeels zullen zij dat doen, schuldig bevonden worden aan godslastering en het misleiden van de jeugd, twee van de zwaarste beschuldigingen die een mens te last kan worden gelegd. „Zonder karakter”, zeide David Jordan, zonder toegewijde sterkte van ziel heeft niemand het recht te onderwijzen. . . . De goede leraar zal altijd een blijvende invloed op jonge mannen en vrouwen achterlaten en deze stempel is tenslotte altijd een morele. Er is geen werkelijke uitnemendheid in de gehele wereld, wanneer zij van een rechtvaardig leven gescheiden kan worden.”

Deze aanhalingen wijzen op de grote verantwoordelijkheid die aan onderwijzen is verbonden, hoe dan ook, door wie dan ook, door woord, door voorbeeld, door houding of handeling, door welk middel ook, dat de menselijke gedachte leidt of vormt. Wij allen, in zo ver wij enige invloed op anderen hebben, dragen een heilige verantwoordelijkheid jegens God, voor Wie wij verantwoordelijk zijn voor het vertrouwen dat in ons als leraar is gesteld. En de eerste invloed van alle, waarop een goddelijke verplichting rust, is het gezin, de ouders, het leren met geliefden. „Ik heb u geboden”, zegt de Vader, „uw kinderen in licht en waarheid groot te brengen”. (L & V 93 : 40).